

Η ΠΙΟ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝΕ ΑΠΟ ΟΙΚΤΟ;

Ο Ρισάρ Κόρμπετ, που σκοτώσε την άρρωστη μητέρα του και αυτοκτόνησε

Το συγκινητικό δράμα μιάς Πελωνίδας ήθεποιεί κι' ένας μυθιστοριογράφου. Η αίματηρή τραγωδία της άρρωστης μοδιστρούλας. Το παράξενο έγκλημα της Άννας Λεβασσόρ. Η παθητική ιστορία ενός μητροκτόνου. Το άπρεπτο έγκλημα κι' η αυτοκτονία του Ρισάρ Κόρμπετ, κτλ. κτλ.

Μερικά έγκλήματα έχουν τόσο εξαιρετικό χαρακτήρα κι' είναι τόσο συγκινητικά, ώστε η άστυνομία κι' η ανάκριση αναγκάζονται να παύσουν έναν από και τριπό ολό...

Τα έγκλήματα αυτά είναι εκείνα που διατρέπονται από οίκτο και που απασχολούν τόσο τους κοινωνιολόγους, όσο και τους

δικαστικούς. Όσο για την Κοινή Γνώμη, αυτή δείχνει πάντα υπερίσχυτο ενδιαφέρον γι' αυτό το είδος τις συνταρακτικές υποθέσεις.

Η γνώμη βέβαια, σ' αυτές τις περιπτώσεις διχάζεται. Έχει κανείς άραγε το δικαίωμα να σκοτώσει ένα αγαπημένο του πρόσωπο, που του ζητάει ίσχυρτικά να το ληστέψει, θανατώνοντας το, από τα βασάνά του; «Ποτέ», δηλώνουν καθαρά οι ηθικολόγοι, ενώ οι φιλόσοφοι απαντούν: «Ίσως... Γιατί ν' αφήσει κανείς να παρατείνεται ένα τέτοιο φοβερό ψυχολόγισμα; Δεν είναι πιο ευσπλαχνικό να θέσει κανείς τέρατα στα μαρτύρια ενός καταδικασμένου αφοσίτου;»

Δεν υπάρχει, καθώς βλέπετε, πò οξυρό και πò οδυνηρό πρόβλημα! Η άστυνομία, από καθήκον, ολοκληρώσει και αν είναι η γνώμη της, θεωρεί αυτά τα έγκλήματα ως κοινά και διεξαγάγει τις έρευνές της, δίχως να συγκινείται από τις περιστάσεις και δίχως να λογαριάζει τη φιλοσοφική τους άποψη, αφήνοντας, όπως λέει, στη δικαιοσύνη ν' ακολουθήσει το δρόμο της. Η δικαιοσύνη όμως, ή οποία αντιπροσωπεύεται από τους ένορκους, δείχνει μιά μεγάλη έπιεικεία για τον ένοχο και βγάζει πάντα σχεδόν άθωοτική έτιμολογία...

Ας υπενθυμίσουμε λοιπόν τρεις από τις πιο χαρακτηριστικές υποθέσεις αυτού του είδους, που έκαναν μεγάλο θόρυβο κι' αναστάτωσαν κυριολεκτικά την εποχή τους.

Στις 15 Ιουλίου του 1924, η Στανισλάβα Ουμίνσκα, μιά ώμορφη Πολωνίδα ήθοποιός 23 χρόνων, έσκότωσε στο νοσοκομείο Πολ-Μπρούς της Βιλλζούφ, «από οίκτο», τον άρραβωνιαστικό της, τον μυθιστοριογράφο Ζάν Ζυσνόβσκι.

Ο Ζάν Ζυσνόβσκι έπιασε από καρτίνο κι' είχε κάνει δυο φορές έγχείριση στη Βαρσοβία. Έπειδή όμως δεν βελτιωνόταν καθόλου η κατάστασή του, οι γιατροί τον συμβούλευσαν να πάει στη Γαλλία, για να δοκιμάσει και τη ραδιοθεραπεία. Ο άρραβωνιαστικός της ώμορφη Πολωνίδα ήθοποιός έπηγε πράγματι τον Μάιο του 1924 στο Παρίσι και εισήχθη στο νοσοκομείο Πολ-Μπρούς που τò διενθύνει ο καθηγητής Ρουσσό.

Η Στανισλάβα Ουμίνσκα έντομεταξύ είχε μπει στη Βαρσοβία κι' εξακολουθούσε να παίζει στο θέατρο, όπως την υποχρέωνε το συμβόλαιό της. Μόλις όμως έμαθε ότι η κατάσταση του Ζυσνόβσκι, αντί να βελτιωθεί με τη ραδιοθεραπεία, άρχισε να χειροτερεύει, δεν δίστασε ούτε μιά στιγμή να εγκαταλείψει την Πολωνία και τò θέατρο και να τρέξει άμεσα κοντά στο προσκεφάλο του άρρωστου. Έφτασε στο νοσοκομείο στις 16 Ιουνίου κι' έπ' ένα διόκληρο μήνα περιποιήθηκε τον άρραβωνιαστικό της — όπως κατέθεσε ο καθηγητής Ρουσσό — «όπως μπορεί να περιποιηθ' μονάχα μιά γυναίκα που αγαπάει».

Οι πόνοι ώστόσο και τὰ μαρτύρια του δυστυχισμένου μυθιστοριογράφου μεγάλωναν κάθε μέρα.

Στις 12 Ιουλίου τò έγινε μετάγγιση τού αίματος — ή έρωτευμένη Στανισλάβα προσέφερε αίμας τò δικό της αιμα — χωρίς όμως να φέρει κανένα παράφορο αποτέλεσμα...

Τότε, στις 15 Ιουλίου, ή Πολωνίδα ήθοποιός, έχοντας πάντα στο νου της τις ίκεσίες του Ζάν Ζυσνόβσκι, ό οποίος βλέπετε αδιάκοπα τούς φίλους του να συντομίζουν τò άρπάνταστα οδυνηρό μαρτύριό του και βρίζοντας εύκαιρία από τη νύχτα που είχε φέρει στον έτοιμοθάνατο μιά ένωση μορφής που τού είχαν κάνει για να μην αισθάνεται τούς πόνους του, πήρε ένα περίστροφο και, γυρίζοντας τò κεφάλι από την άλλη μεριά για να μη βλέπει, έφύτεψε δυο σφαίρες στο κεφάλι του τραγικού άρραβωνιαστικού.

Η Στανισλάβα Ουμίνσκα, που σκοτώσε «από οίκτο» τον άρραβωνιαστικό της.

κού της...
Ο πρόεδρος του δικηγορικού συλλόγου και περιήγημος Γάλλος δικηγόρος Άνρ-Ρουαίερ, ανέλαβε ύστερα από λίγους μήνες την υπεράσπιση της Στανισλάβας Ουμίνσκα στο κακοχημικό του Σηκουάνα κι' έπέτυχε, μέσα στην γενική συγκίνηση, τήν άθωώσει από τούς Παρισινούς ένορκους...

Υστερ' από έπτά μήνες, στις 16 Φεβρουαρίου 1925, μιά άλλη συνταρακτική υπόθεση, που την περιέβαλλε μάλιστα κι' ένας παρωμένος μυστικισμός, αναστάτωσε πάλι τη γαλλική πρωτεύουσα.

Μιά Παρισινή μοδιστρούλα, ή Άννα Λεβασσόρ, είχε σκοτώσει «από οίκτο» την άρρωστη αδελφή της Άναΐδα.

Η ζωή που έζωναν αυτές ή δυο μοδιστρούλες, ενώ στην άρχή ήταν κάπως έντονησμένη, άρχισε μιά μέρα να γίνεται ένα φοβερό κι' αβάσταχτο μαρτύριο. Η μιά απ' αυτές ή Άναΐς, έπιασε ξαφνα στο κρεβάτι από μιά εξαντλητική κι' αγίαστρευτη άρρώστεια...

Η Άννα τότε άρχισε ν' αγωνίζεται μ' όλες της τις δυνάμεις για να οικονομεί τὰ έξοδά της, ως τήν ημέρα που ο νοικοκύρης της τò διάταξε να πάρη την άρρωστη αδελφή της και να τού άδειάσει τή γωνιά... Είχαν έρθει πια ή δύσκολες ημέρες. Η Άννα δεν έβρισκε δουλειά και ή δυο αδελφές ζούσαν έσχατες κι' αβοήθητες στην πιο μαύρη δυστυχία. Η άρρωστη Άναΐς δεν ήθελε να φύγει από τò δωμάτιό της και στέναζε διαρκώς με παράνοτο:

— Δεν θέλω να πεθάνω στο νοσοκομείο, Άννα!... Δεν θέλω... Σκότωσε με καλύτερα!... Σκότωσε με!...

Τότε ή Άννα πήρε τήν απόφαση της και τής είπε ότι θά τή σκότωνε.

— Άν δεν με πετύχεις, τής έλεγε ή άρρωστη Άναΐς, θά σου κάνω νόημα με τò κεφάλι... Νά ξαναπροβελήσεις λοιπόν, μιά γρήγορα-γρήγορα...

Η Άννα, τρελλή από τήν απελπισία της, φοβόσε τότε μιά σφαίρα και πληγώσε τήν αδελφή της στον ώμο. Έκείνη τής έκανε νόημα με τò κεφάλι κι' ή τραγική αδελφή, άρνού άδειασε πέντε φορές τò περίστροφό της εναντίον της σοφίστασε λαπόμυος επάνω στο αιώφορο πτώμα της αδελφής της...

Μπροστά στους ένορκους που τήν δίκασαν, ή Άννα Λεβασσόρ, μεταξύ τών άλλων, είπε και τὰ έξης:

— Έκείνο τò μερτάρι είπα στην αδελφή μου: «Βλέπετε;... Αγόρασα με τὰ τελευταία λεφτά που μ' έμειναν, ένα περίστροφο... Σκότωσε όμως καλά... Άν δεν θέλεις, Άναΐς, μπορεί να τò δώσω πίσω...»

Έπειτα ή τραγική δολοφόνος έπρόσθεσε: — Πόσο ήταν ώμορφη εκείνη τήν ημέρα ή Άναΐς!... Έγώ τότε τής είπα: «Δεν θά π'άς στο νοσοκομείο... Σου τò ύπασχομαι. Έλε λοιπόν να προσεχηθώμε, γιατί έφτασε πια και για τούς δυο μας ή τελευταία μας στιγμή...»

Και προσεχηθήσαν σ' έναν Έσταιρωμένο...

— Κρατούσα μιά ώρα τò περίστροφο στα χέρια μου, είπε ή Άννα Λεβασσόρ, δίχως να τολμώ να προβολήσω... Η Άναΐς κρατούσε στα χέρια της ένα εικομισιτάρι κι' έβλαιγε: «Μή σ'ε νοιάζει — μου έλεγε... Κλάω από τή γαριά μου...»

Ο δικηγόρος Γκιερμε έλε αναλάβη τήν υπεράσπεια της μοδιστρούλας, μιά δεν κατάφερε να πετύχη τήν άθωώσει της. Οι ένορκοι του Σηκουάνα τήν καταδικάσανε σ'ε δυο χρόνια φυλακή.

Η Άννα Λεβασσόρ που σκοτώσε τήν άρρωστη αδελφή της.

Τò πιο φοβιστικό όμως δράμα απ' όλα είναι εκείνο τò έξευλιχθή στις 8 Μαΐου του 1929, στις Γιέρ της Γαλλίας.

Η κ. Κόρμπετ, έγκατεστημένη στις Γιέρ, έπιασε από καρτίνο. Καθότανε με τόν γυό της Ρισάρ στή βίλλα «Πρετιόζας, όπου τήν έπεριποιόταν ο γα-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΙΔΙ

(Κατά τὰ Ἀπέκρυφα Εὐαγγέλια)

ζωή του Χριστού ως παιδιού καλύπτεται από ένα πυκνό πέπλο μυστηρίου. Είπε αληθινά ἀ-ξιοσημείωτο τὸ γεγονός ὅτι δύο ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστὰς, ὁ Μάρκος καὶ ὁ Ἰωάννης, δὲν λένε οὔτε λέξι γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Θεο-φύτου καὶ τὴ βρεφικὴ του ἡλικία. Ἀπε-ναντίας ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Λουκᾶς μᾶς μι-λοῦν λεπτομερῶς γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Χρι-στοῦ καὶ μᾶς περιγράφουσι τὸν τοκετὸ τῆς Μαρίας μέσα στὴ φάτιγ τῆς Βηθλεὲμ, τὴν παρουσίαν τῶν βασιλέων Μάγων ποὺ πῆ-γαν νὰ προσφέρουσι δῶρα στὸ θεῖο βρέφος, τὴ φεγγὶ του στὴν Αἴγυπτο μαζὺ με τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φοβικὴ διαταγὴ τοῦ Ἡρώδη καὶ τέλος τὴν ἐπιστροφὴν του στὴ Ναζαρέτ.

Γιὰ τὰ βρεφικὰ βίως χρόνια τοῦ Σωτῆρος δὲν γνωρίζουμε ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστὰς πότε ἄλλο παρὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ἰησοῦ ἀνάμεσα στὸς Σοφούς. Φυσικᾶ, αὐτὸ εἶνε πολὺ λίγο γιὰ νὰ βιαντοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἀπειρῶν ἑκατομμυρίων πιστῶν, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ γνωρίζουσι καὶ τίς παρμικρότερες λεπτομέρειες σχετικῶς.

Γιὰ νὰ χορηγήσῃ λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης τὴν περιέργειά της ἐν αὐτῇ, καταφεύγει στὰ λεγόμενα Ἐ'Απόκρυφα Εὐαγγέλια. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν περιέχεται στὰ Εὐαγγέλια ποὺ ἀναγνωρίζε ὡς ἐπίσημα ἡ Ἐκκλησία, βρισκεται στὰ Ἐ'Απόκρυφα Εὐαγγέλια, τὰ ὁποῖα μιλοῦν γιὰ τὴν παι-δικὴν ἡλικίαν τοῦ Ἰησοῦ, με ἀπειρες λε-πτομέρειες. Μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐ'Αποκρύφων Εὐαγγελίων, ἐκεῖνα ποὺ περισσότερο μιλοῦν γιὰ τὴν παι-δικὴν ἡλικίαν τοῦ Σωτῆρος, εἶνε τὸ Πρωτεύαγγελιον τοῦ Ἰακώβου, τὸ βί-βλια τοῦ Ψευδοματθαίου καὶ τοῦ Θεο-υᾶ, καθὼς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς παι-δικῆς ἡλικίας τοῦ Ἰησοῦ.

Τὰ Ἐ'Απόκρυφα Εὐαγγέλια εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ μποροῦν νὰ χρησι-μεύσουσι στὸ νὰ μᾶς δώσουσι μερικεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ Πρωτεύαγγελιον μάλιστα τοῦ Ἰακώβου γιὰ πολλοὺς αἰ-ῶνες διαβαζόταν ὡς ἀληθινὸ καὶ γνή-σιο Εὐαγγέλιον στὴ χριστιανικὴ Ἐκ-κλησία τῆς Ἀνατολῆς. Ἐγράφη δέ, κατὰ τοὺς ἀφομοίους κριτικοὺς, κατὰ τὸν δευτέρου ἢ τρίτου, τὸ πολὺ, αἰῶνα μετὰ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ μολοντὶ δὲν ἀναγνωρίσθηκε ὡς γνήσιον καὶ ἐπίσημον Εὐαγγέλιον — κα-θὼς τὰ τέσσαρα ἄλλα ποὺ παραδέ-χθηκε ἡ χριστιανικὴ θρησκεία — ἐν τούτοις ἐχρησιμοποιοῦνται ὡς ἱστορι-κὴ πηγή.

Στὸ Πρωτεύαγγελιον βρισκομε ἀρ-κετὲς λεπτομέρειες περὶ τῆς γεννή-σεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τίς πρώτες θαυμασιὰς περιπέτειες τῆς ζωῆς τοῦ θεοῦ Βρέφους.

τρός Βαλμῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε κερῆσι ἀπὸ τὸν γινὸς τῆς τὴν ἀτελειστι-κῆ τῆς κατάστασι.

Ὁ Ρισάο Κόμπετ, ἡλικίας 28 ἐτῶν, εἶχε ὁσὸσο συμβουλευθεὶ πολλοὺς γιατροὺς καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Παρισινὸν δόκτορα Μοράν, ὁ ὁ-ποῖος τὸν εἶπε καθαρὰ ὅτι δὲν ἔπρεξε περὶ καμμίαν ἐλπίδα θεραπεύσε-ως τῆς μητέρας του. Ὁ Ρισάο τότε ποὺ ἐλάτρευε τὴν μητέρα του, ἀπορά-σισε, γιὰ νὰ θέσῃ τέμνα στὸς μαρτυρικούς πόνους της, νὰ τὴ σκοτώσῃ.

Στὶς 8 Μαῖου 1929 λοιπὸν, πρὶν ἀκόμη ξημερῶσι, ὁ Ρισάο Κόμ-πετ πήρε τὸ μπροναῖνον του καὶ διὰν ἀποκοιμήθηκε μιά στιγμὴ ἢ μη-τέρα του, τὸ στήριξε στὸν ἄριστερόν κρότφον της καὶ πυροβόλησε. Ὁ θάνατος τῆς κ. Κόμπετ ἦταν ἀκαριαῖος...

Ὁ Ρισάο ἔπειτα ἄφησε ἕνα σημεῖωμα στὴν πόρτα τῆς μητέρας του γιὰ τὴν ὑπερτέριά της, τὴν Κλεμαντίνην Ρόσι, με τὴν παραγγελίαν νὰ τηλεφωνήσῃ τὸ πρὸς τὸν δόκτορα Βαλμῦ, καὶ πῆρε μιά μεγάλη δόσι βερναλ γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇ — στὸ ἴδιον δωμάτιον με τὴ νεκρῇ...

Τὸ μεσημέρι βίως, διὰν ἴδῃ ὁ δόκτορα Βαλμῦ καὶ χύτησε στὴν κλειστὴν πόρτα τῆς ἀρρώστῆς, ἄκουσε ἀπὸ μέσα, τὴν ἴδιαν στιγμὴ ἕνα πυροβολισμό! Ἄνοιξε λοιπὸν τρομαγμένος τὴν πόρτα καὶ εἶδε τότε με φρικὴ τὸν Ρισάο νὰ κοίταται ἀμόφορτος μπροστὰ στὸ κρεβάτι τῆς τραγικῆς μητέρας του...

Ὁ Ρισάο Κόμπετ μεταφέρθη ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖον, μὰ δὲν μπό-ρεσε ν' ἀνῆλθῃ στὸ τραῦμα του. Πέθανε ἕστω! ἀπὸ λίγες ὥρες, ἀ-φοῦ πρῶτα μπόρεσε νὰ ἀφηγηθῇ με κάθε λεπτομέρεια τὸ φρικαστικὸν ἔγκλημά του...

Διηγείται λοιπὸν τὸ Πρωτεύαγγελιον ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον, ὅλα τὰ πράγματα σταμάτησαν αὐτομάτως, μηχανι-κά. Ὁ ψευδοεὐαγγελιστῆς, με ἀληθινὴ ποιητικὴ ἔμπνευσι, μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἰδιὸς ὁ Ἰωσήφ, ἐνὸς βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ γιὰ ν' ἀναζητήσῃ μὰ Ἐβραία μαμὴ, εἶδε καταπληκτικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ διηγείται ὡς ἑξῆς:

• Ἐγὼ ὁ Ἰωσήφ περπατοῦσα καὶ δὲν περπατοῦσα πλέον. Ἐ-κύνταξα τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἶδα τὴν ἀτμοσφαῖρα ξαφνα-σμένη. Καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ ἦσαν σταματισμένα. Ἐκύνταξα κάτω στὴ γῆ καὶ εἶδα τοποθετημένη ἐκεῖ μιά μεγάλη πατέλλα καὶ ἐργάτες καθισμένους γύρω, με τὰ χέρια των μέσα σ' αὐτῇ. Μὰ ἐ-κείνοι ποὺ μασούσαν πρῖν, δὲν μασούσαν τώρα πλέον καὶ τὰ πρόσω-πα ὅλων ἦσαν γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ τὰ πρόβωτα ποὺ ἦσαν στὴ βοσκῆ, δὲν προχωροῦσαν, ἀλλὰ ἔστεκαν ἀκίνητα καὶ ὁ βοσκὸς σηκῶνε τὸ χεῖρ γιὰ νὰ τὰ χτυπήσῃ με τὸ ραβδί του, ἀλλὰ τὸ χεῖρ ἔμενε ἀκίνητον σὰν ἀπολιθωμένο.

• Ἐκύνταξα τὸ ρέμμα τοῦ ποταμοῦ καὶ εἶδα τὰ καταικνία σμᾶ στὸ νερὸ, χωρὶς ὅμως νὰ πίνουσι. Κι' ἔπειτα, σὲ μιά στιγμὴ, ὅλα τὰ πράγματα ξαναπῆραν τὴν τακτικὴν τους κίνησιν.

Τὸ αἰσθημα τῆς ἀκινήσεως τῆς φύσεως, τῆς στιγμιαίας γοητείας ἀπὸ τὴν ὅποια ὅλα τὰ πράγματα ἐκτριεβήσαν, ἀποδίδεται με γλώσσα ἀπλὴ ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικὴ στὴν ἀφηγησὴ αὐτῇ. Γενικῶς, στὰ Ἐ'Από-κρυφα Εὐαγγέλια ὑπερῆχει κυρίως ἡ ἀγάπη τοῦ οὐνεῖου, ἡ τάσις πρὸς τὸ μυστηριώδες, τὸ μαγικὸ, τὸ ὑπερκόσμιον. Αἰσθάνεται κανεὶς κατὰ τὸ ἀνατολικτικὸ, τὸ δραματικὸ, τὸ φαν-τασμαγορικὸ.

Ἦταν ἀκόμη στὰ σπάργανα τὸ Βρέ-φος, γράφουσι τ' Ἐ'Απόκρυφα Εὐαγγέ-λια, καὶ ὅμως ἔκανε θαύματα. Ἐνὸς πῆγανε με τοὺς γονεῖς του στὴν Αἴ-γυπτο, μέσα στὴν ἔρημον πολλοὶ Λαῶ-κοντες βγῆκαν ἀπὸ μιά σπηλιὰ, ὄχι γιὰ νὰ τὸ διαγνώσουσι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σφῶθουσι ἐμπρός του καὶ νὰ τὸ λατρεύουσι. Τὸ ἴδιον καὶ τὰ λιοντάρια καὶ ἡ λεοπαρά-λις καὶ οἱ λύκοι, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νὰ ρι-χθοῦν καὶ νὰ σπαράξουσι τοὺς γονεῖς καὶ τὸ βρέφος. Ἀπειναντίας βγῆκαν ἀπὸ τῆς σπηλιῆς καὶ τὰ ἄντρα γονεῖς γιὰ νὰ τοὺς χαρεθῶσουσι, νὰ γλύκωνι τὰ ἅγια χέρια τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ τοὺς συν-τροφεύουσι στὸ μαρμαρὸν ταξεῖδι τους. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἰησοῦ πάνω στὰ ἅγια θηρία, ὥστε ἐνὸς σταντοῦσαν στὸ δρόμῳ τους κο-πάδια ἀπὸ ἀρνιά, δὲν τ' ἄγγιζαν κα-θόλου.

Ἐπίσης σ' ἕνα νεῖωμα τοῦ Ἰησοῦ τὰ δέντρα τῶν φρονικῶν ἔφευγαν γιὰ νὰ προσφέρουσι τοὺς γλυκοὺς καρπούς των στὴν πεινασμένην μητέρα του. Ὁ βρά-χος στήριζταν στὰ δύο γιὰ ν' ἀναβῆσθῃ ἀπὸ τὰ στήθη του νερὸ γάργαρον καὶ χρῶν καὶ νὰ φροσθεῖ τὸν νερὸ Ἰωσήφ καὶ τὴν Παρθενονήτορα.

Ὅταν ἔγινε περὶ ὁ Ἰησοῦς ἀρκετὰ μεγάλος, ἔπαιξε με τὰ συνομῆ-λικὰ του παιδιὰ, δείχνοντας καὶ στὴν περιστασι αὐτῇ τὴν μεγάλην του καλωσύνην καὶ ταυτοχρόνως τὴν ὑπεράνθρωπὴν δύναμιν του.

Μιά μέρα — διηγείται ὁ Ψευδοματθαῖος στὸ Ἐ'Απόκρυφον εὐαγγέ-λιόν του, ἐνὸς ἔπαιξε ὁ Ἰησοῦς, μαζὺ με ἄλλα παιδιὰ, πάνω σ' μιά ταράτσα, ἔβλε ἀπὸ τοὺς σεντόρους του ἔδωκε μιά σφραγῖδα σ' ἕναν ἄλλον, ὁ ὁποῖος γλώστρησε, ἔβισε κάτω καὶ σκοτώθηκε. Γιὰ τὸ ἀτί-χημα αὐτὸ κατηγοροῦσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ φανεθέντος παιδιοῦ ζήτησαν τὴν τιμωρίαν τῶν γονέων του. τὸν Ἰωσήφ καὶ τῆς Μα-ρίας, ὡς ἐυθυνῶν γιὰ τὴν πράξι τοῦ γιοῦ του.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔτρεξε κοντὰ στὸ νεκρὸ συνομῆλικόν του καὶ τοῦ φώναξε:

- Ζήνων! Ζήνων! Ζήνων!
- Καὶ τὸ νεκρὸ παιδί σηκώθηκε καὶ ἀπάντησε:
- Κύριε!
- Σ' ἔφριξα ἐγὼ ἀπὸ τὴν ταράτσα; τὸ ρωτᾷ ὁ Χριστὸς, μπρο-στὰ σ' ὄλους. Πέστο καθαρὰ, ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν!
- Δὲν μ' ἔφριξες ἐσύ, Κύριε!

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη σίμωσε καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ παρακάλεσε τὸ παιδί της νὰ ζωντανέωσι τὸν σκοτωμένον μικρὸν. Κι' ὁ Ἰησοῦς ἀκού-σε τὴν μητέρα του καὶ ἐφώνησε:

- Ζήνων! Σῆκω καὶ περπάτα!
- Κι' ὁ νεκρὸς σηκώθηκε καὶ ἔφυγε σὰν νὰ μὴ τοῦ εἶχε συμβεῖ ἀπο-λύτως τίποτα.

Ο ΣΩΤΗΡ (Σχῆδιο φυλασομένο στὸ Μουσείον τοῦ Λούβρου).